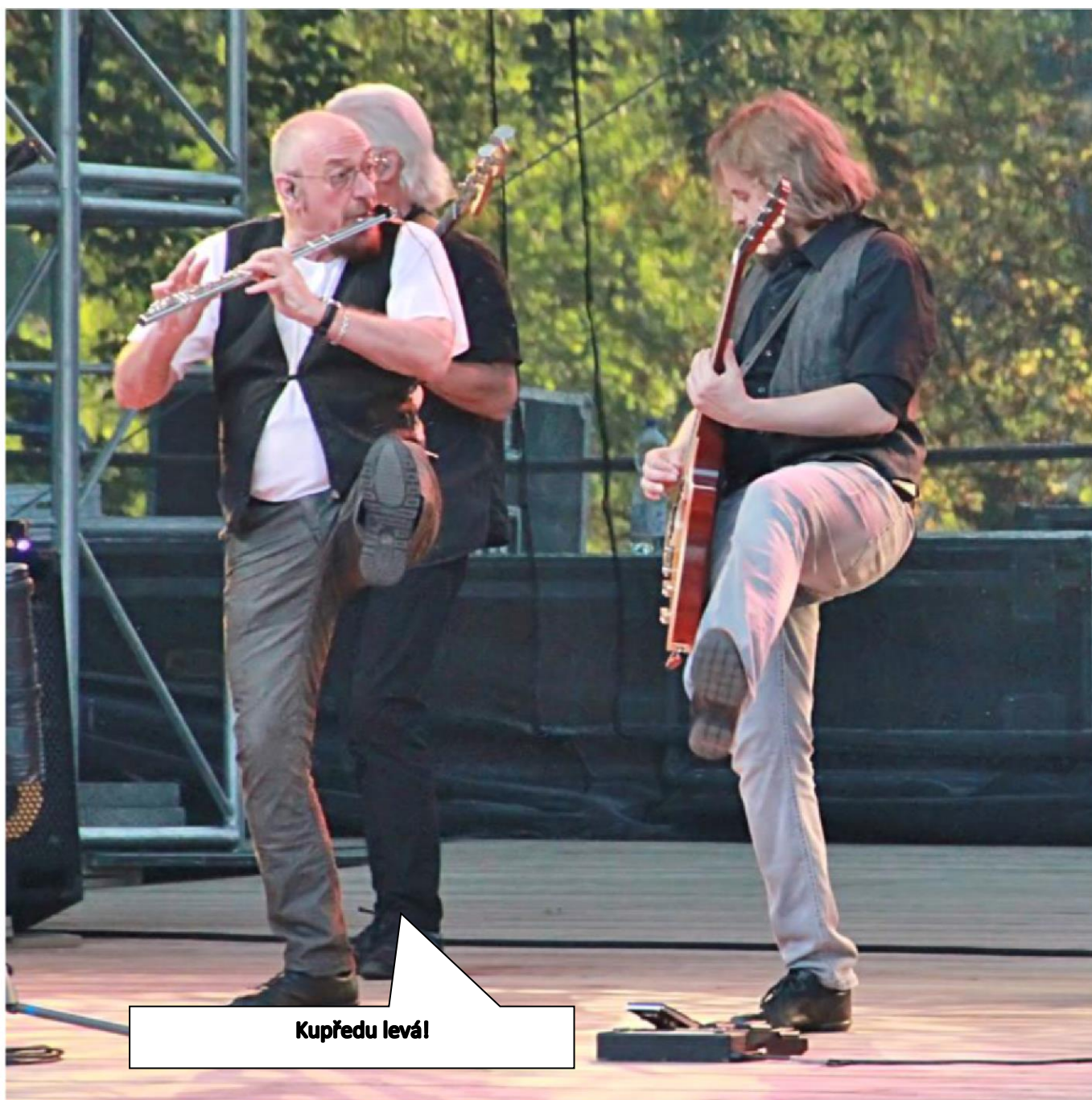

AND REPORT 127

Kupředu levál

Budiž pozdraveno vážené Tullstvo. Tentokrát převážně pouze telegraficky:

- Martin Barre dále pokračuje v kampani o světovou nadvládu dalším úspěšným turné po USA; Británie a Evropa budou následovat. Pokračuje také v práci na novém albu
- Nové album Dee Palmerové je téměř hotovo
- Ian Anderson (nebo jsou to Jethro Tull?) dále neúnavně pokračuje v turné
- Jak Ian and Martin mají velké plány na oslavy 50. výročí Jethro Tull in 2018; přestože každý zvlášť. Martin bude na turné s 'bývalými členy Jethro Tull', zatímco Ian, evidentně využije hosty 'virtuální'
- Celou řadu artiklů chystá na oslavu také společnost Warners, ale AND nesmí ještě nic prozrazovat Nicméně je nutné říci, že to bude z velké části překrásné, a velice obsažné, a patrně asi hodně drahé, takže už abychom šetřili korunky!

- Ian jedná se Stevenem Wilsonem o remixované verzi Heavy Horses, která má vyjít na jaře a spousta práce je také s nedočkavě očekávaným DVD/CD Rock Opera live
- Díky vši té aktivitě Ian odkládá své nové album na příští rok, i když je ho již velká část hotova
- 15. setkání španělských fandů 'Tullianos' se konalo 9.-10. Června 2017 a zahrál jim tam Clive Bunker se svými italskými přáteli 'Lincoln Quartet'. Španělé dělají setkání každoročně v Barceloně s téměř nulovým rozpočtem, a přesto se jim vždy podaří sehnat skvělou kapelu (loni např. Martin Barre s bandem...). Klobouček smekáme před španělským fanclubem, píše AND.
- Festival organizovaný fanzinem AND, tedy A NEW DAY FESTIVAL, se konal v Mt Ephraim Gardens v Kentu dne 25. srpna 2017. Hlavní hvězdou byl Martin Barre a jeho band
- Jak vidíte, přestože britský plakát k turné zmiňuje Iana Andersona (i když menším písmem než Jethro Tull), tak plakát ke koncertu v Royal Albert Hall se takovými detaily nezabývá a hrdě propaguje JETHRO TULL. Takže je konec diskusím? Máme skupinu brát znovu oficiální Jethro Tull? Osobně si Dave Rees i přes svou náklonnost k Martinu Barremu myslí, že Ian má právo nazývat svou kapelu Jethro Tull... a zdá se, že Ian souhlasí! Ať je to jakkoli, máme teď dvě skvělé kapely, které hrají a natáčejí bezva muziku, takže díky za ty dary!

najděte 10 rozdílů:

- **IAN ANDERSON PLAYS THE BEST OF JETHRO TULL Zámek Konopiště, Benešov, 21.7. 2017 – zde si dovolím celý překlad, protože mnozí z Vás tam byli, a dojmy Martina Webba Vás budou zajímat ☺:**

Dějà vu či co?? Zase znovu cestuji do vzdáleného kouta Evropy, abych viděl naši milou kapelu hrát pod širým nebem poblíž fotogenického zámku (v tomto případě jde o poslední rezidenci arcivévody Franze Ferdinanda z Rakouska, dědice rakousko-uherského trůnu, jehož zavraždění v Sarajevu spustilo 1. světovou válku), ale co se nestalo? Scéna je postavena v přírodním amfiteátru s nekonečnými řadami dřevěných lavic – a ten zpropadený zámek nikde v dohledu. Ani jezero. Nebo upravený park. To se mi snad jen zdá... Nicméně povinnost AND volá, a i přes absenci pohlednicového pozadí jsem se stejně odhodlal kapelu na scéně fotografovat. To bude zas perných pět minut! Platí obvyklá pravidla – focení jen u prvních dvou písní, žádný blesk (stejně je jasné denní světlo). U scény fotit zleva. Až na to, že z jakého si důvodu, přestože byl mezi

lavicemi a betonovým prostorem velký trávník, promotér vydal pokyn fotografům, a bylo nás dobrých deset, že máme stát nějakých 45 metrů od pódia, mezi diváky. To samozřejmě bránilo ve výhledu velké části davu za námi. Někteří z nich po pár minutách nevydrželi, a začali před námi skákat a mávat rukama. Jeden fotograf okamžitě zasadil jednomu týpkovi ránu pravým hákem. Když se do toho vložila ochranka, okamžitě začal regulérní zápas, který vypadal jako scéna z filmu z Divokého západu. Já jsem se zbaběle posunul o pár kroků doleva a dále fotil. Výsledky jsou celkem dobré, viz AND 127... Poodešel jsem až na konec arény, kde se mi podařilo pořídit snímek se zámkem daleko vpravo vzadu, a kde jsem mohl sledovat vcelku skvělou show Iana Andersona, hrajícího hudbu Jethro Tull. Hranice je nyní tak tenká, že je skoro neznatelná, a pokud si velká většina obecenstva myslila, že vlastně sledují Jethro Tull, co na tom (no, podle mne je to rozdíl, ale budiž)? Anderson nadále obelhává svůj věk (teď mu je 70), a jeho hlas byl tentokrát v pohodě, a to i na náročné skladbě Songs From The Wood, která byla předvedena s velice dobrým zvukem díky Mike Downsovi. Devedesát minut výběru 'best of' bez pauzy dokázalo kouzlo, potřebné pro venkovní koncert, a když se do kytary opřel Florian Opahle jako rockový bůh, publikum to hlasitě kvitovalo a odměnilo nakonec kapelu potleskem vestoje. Bravo chlapci (ale černý puntík mají organizátoři, kteří dopustili fronty na pivo na hodinu a půl. Nedělám si srandu. Můj dík patří **Liborovi**, který mě zásoboval. První předkapelou byli Jeseter (český progresivně rockový band – budme shovívaví a řekněme, že měli 'nedostatečně nazkoušeno'). Druhým hostem byli mnohem zdatnější Stromboli, vedení legendárním kytaristou Michalem Pavlíčkem. No, pro mé české přátele je legendou, ale i když to znělo celkem dobře, využil jsem nabídky odvozu do Benešova (díky **René**), kde nás čekala místní hospoda. Jasně, hlavním důvodem těchto zájezdů je vidět show, a ta byla také fajn, ale dal jsem si i trochu té turistiky po Praze (včetně pивní zahrady s televizí velikosti baráku a fotbalovým přenosem) a pokec s místními fandý Tull a Bob je tvůj strýc. Martin Webb

- **ROZHOVOR S CLIVEM BUNKEREM** - také toto asi bude celé zajímavé pro většinu českých fandů:

Clive Bunker byl hlavním hostem na letošním španělském srazu fanoušků v Barceloně. Jak se blíží 50. Výročí JT, bylo super, že máme možnost si s Clivem Bunkerem promluvit. V hotelu Olympic v Gavě poblíž Barcelony – tedy letošním hlavním stanu „Tullianos“ - ho vyzpovídal Patrick Rowbottom:

Jak vzpomínáš na John Evan Band před tím, než jste se ty a Mick spojili s Ianem a Glennem ?

Šli jsme na ně do místní hospody – vlastně nejdřív na ně šel Mick, a pak mi řekl, že bych měl jít taky a vidět je hrát, že jsou dobří. Tak jsme příště šli oba a seznámili se s nimi ještě předtím, než se přestěhovali k nám. Mick pak promluvil s Ianem a Glennem, že bychom se mohli spojit a dát dohromady bluesovou kapelu.

Mickovi se zdálo, že na té skupině něco je?

No jo. Byli dobrá skupina. Velmi dobrá.

Byl sis vědom posunu od bluesových písní k tomu, co začal Ian psát po odchodu Micka a co se nakonec objevilo na albu Stand Up?

Ano. Mick chtěl hrát jen blues. Jeho písně byly více méně jen bluesové, zatímco Ianovy byly progresivnější. Všichni jsme dávali přednost těm Ianovým, a Mick se začal cítit tak trochu mimo hru.

Znamenaly pro tebe jako pro bubeníka Ianovy písně větší výzvu?

Ano. Byla to výzva a to velmi zajímavá, protože když přicházel s party pro bicí, musel jsem se zlepšovat a muselo to být hned. Byly písně, u kterých jsem Ianovi říkal, že tam není možné dát part pro bicí. Co že to po mně chce? Jednou z těch písní byla rozhodně Song for Jeffrey, a on jen řekl, prostě hraj dum didi dum didi dum, a bude to ono. Tak jsem přesně podle něho hrál dum didi dum didi dum – ale ostatní věci byly fakt výzva a nakonec to všechno fungovalo docela dobře.

Když si člověk čte o těch ranných časech, má pocit, že ten prvek výzvy všichni členové kapely opravdu oceňovali.

No jasně.

Když jsi v roce 1971 odešel z Jethro Tull, jak dlouho jsi byl mimo hudební branži. Co tě nakonec vrátilo za bicí soupravu?

Já vlastně nechtěl – víš, když jsem odešel od Tull, už jsem se nechtěl vracet k hraní na bicí. To jen přátelé ze školy založili kapelu a řekli, že bych mohl být bubeníkem, a poté, co se kapela rozpadla, tak mě požádala další skupina, a pak už se to šlo pořád dál. Nemám rád, když mě považují za hvězdu. V Tull to bylo poslední rok a půl mého účinkování zmatečné. Stále jsme byli na zájezdu. Když jsme hráli v Americe, potkal jsem

tuto dámu a na začátku amerického turné v roce 1971 jsem si řekl, že po konci zájezdu odejdu. Pokud by to Barrie Barlow nezvládal, tak ať mi zavolají, a já se zapojím, dokud se Barrie nedá dohromady... a už jsem nikdy víc nechtěl hrát. A pak když mi asi za rok a půl zavolal Robin Trower, a řekl, že má kapelu s Frankie Millerem.

To byli Jude?

Jo, to byli Jude, a já si pomyslel – to musím vzít, a zase jsem se chopil paliček.

Jednou jsi pro Melody Maker dělal rozhovor s titulkem 'Nikdy nezapomenu jeho jméno'. Zmínil jsi se tam mimo jiné o tom, jak jsi v roce 1973 viděl Jethro Tull hrát ve Wembley 'A Passion Play' a cítil jsi hrdost. Nelitoval jsi tehdy trochu, že jsi neměl odcházet?

Ne, nikdy jsem odchodu nelitoval. Poslední album s Tull byl Aqualung. Některé z písní, které Ian dával dohromady, ho přivedly k nápadům, které se objevily na A Passion Play. No, já nejraději hraju rock'n'roll a takové to 'dum dum dum', ale už ne moc ty složitější věci. Nikdy jsem odchodu nelitoval.

Po období 1971/72/73 jsi hrál s množstvím známých umělců, z nichž s některými jsem tě viděl. Kteří z nich byli pro Tebe nejzajímavějšími spolupracovníky?

Uli Jon Roth – německý kytarista v tom smyslu, že hrál klasickou hudbu a ne jen rockovou, kterou hráli Scorpions. Hrál jsem s ním a dalšími muzikanty řádku různých věcí, ale on byl asi nejlepší ze všech.

Ted' Tě asi šokuji (vytahuje Cliveovo sólové album 'Awakening' - a Clive hlasitě zařve nadšením)

Martin Allcock, který hrál s Fairport Convention, mi řekl, že se mu tohle album líbí – jen škoda prý toho zpěváka [smích vůkol].

Každý slyšel o Clive Bunkerovi – bubeníkovi, ale co takhle Clive Bunker – písničkář a zpěvák? V roce 1968 s pomocí tvých pár přátel a s podporou Dave Reese a AND jsi vydal své sólové album 'Awakening'. Jak na tento projekt vzpomínáš?

Postavil jsem si na zahradě studio a pracoval jsem v něm stylem pokus-omyl, protože režiséři ve studiu mi něco říkali, a já přitom slyšel jen své bicí. Tak jsem si říkal, že bych mohl dosáhnout dobrého zvuku bicích sám, a pak jsem začal hrát trochu na kytaru a trochu toho a trochu onoho. Pak jsem mluvil myslím s Dave Reese. Povídám mu, že mám pár písniček, ale žádná není z nich úplně hotová – že jde spíš o nápady. On opáčil, že bychom je mohli připravit na CD. Já jsem si pomyslel, proč ne. Tak jsem ty písničky dokončil a ... bohužel ... jsem tam i zpíval (opět smích)..., což byl ten nejhorší nápad. Spousta textů byla velice osobní, a je těžké to nechat někoho zpívat, aby přenesl správně na posluchače jejich význam.

Nahrál bys další album?

Ehm...ne...[vrtí hlavou]

Hrál jsi v posledních letech na různých srazech fanoušků Tull po celé Evropě. Co si o takových akcích myslíš?

Mám je opravdu celkem rád. Je skvělé, že si tě lidé pamatují, protože jsem byl v kapele jen asi 4 roky a skupina existuje skoro 150 let, takže to, že si mě lidé pamatují celou tu dobu je celkem pocta – to je opravdu fantastické.

Hádám, že tyto akce ti daly možnost setkání s novými lidmi a mohly tě zavést k různým věcem i mimo hudbu.

To jo.

Čím se mimo hudbu zabýváš?

Opravdu spoustou věcí. Když jsem opustil Tull, měl jsem celkem dost podnikatelských zájmů, které mě zpočátku zaměstnávaly. Dneska rád pěší turistiku, protože mě udržuje v kondici. Bez kondice by bylo těžké hrát na bicí. Člověk musí něco dělat, aby se udržel fit, takže často jezdíme do Kanady, obzvláště kolem září, kdy se na horské svahy vracejí medvědi. To dělám spoustu vycházek. Je to skvělé a miluju to.

I když jsi byl v Tull jen 4 roky, kapela pokračovala a ty jsi hrál v různých sestavách, které představovaly také jiné minulé i současné členy Tull. Udržuješ stále kontakty se členy a bývalými členy Jethro Tull?

Ano, ale hlavně s bubeníky... s Doanem Perry, Barrie Barlowem... U Barrieho jsem před pár měsíci byl s Ericem Brookesem, cestovním manažerem Tull. Eric teď žije v Americe, ale kdykoliv přijede do Anglie, scházíme se. Také často vídám Martina. Také jsem byl za Glennem na Havaji těsně předtím, než zemřel, takže to je špatné.

Příští rok je 50té výročí vydání 'This Was'. Jako mnohé fandky mě zaujaly nedávno vydané knižní formáty tullích alb Stevena Wilsona. This Was bylo remasterované, ale nevyšel k němu booklet a Wilsonova super verze. Víš o těchto nových vydáních alb?

Ano

A máš je?

Ne.

Ehm...Ptal jsem se Martina Barreho loni na to samé a odpověděl mi totéž.

Hmm [kývá hlavou]

No ... myslím, že jde o společnou naději velkého počtu fandů Tull, že na oslavu 50 let Jethro Tull se dostane This Was a Benefitu stejné péče Stevena Wilsona – v remasterovaných a rozšířených knižních formátech. Šlo by o vhodný odkaz těchto převratných alb.

To by bylo dobré... to by bylo dobré (kýve a usmívá se).

Všichni známe váhu Facebooku při prodejkách, propagaci živé hudby, ale má také své stinné stránky. Nedávno jsi měl problém, že se za tebe někdo vydával a způsobil ti tím potíže. Můžeš to komentovat?

Jo, a nejsem to jen já. Spousta lidí z hudebního byznisu, se kterými jsem mluvil, má podobný problém. Také Martin Barre ho měl. Někdo si na Facebooku říkal Martin Barre, ale nakonec toho nechal. Já toho svého týpka prostě nemůžu zarazit. Máme nějaké náznaky, kde by mohl bydlet, ale nejsme si zcela jisti. Víme, že mluví španělsky, ale to se zdá být k ničemu. Lidé od Facebooku o tom nechtějí vědět. Nedá se s tím moc dělat. Viděli jsme, že s tím Facebookem a twitterem vláda chce něco dělat, ale je to všechno o penězích... Já na počítač nechodím, takže když mi někdo... no, spousta lidí mi posílá věci, které mi kamarád stáhnul a mnoho věcí je od lidí, které znám, ale zdá se, že s tím nemůžu nic moc dělat. Tak je to. Když se s těmahle počítačovými věcmi začínalo, mluvilo se o síti a všechno se to zdálo takové...(máchá rukama kolem sebe a kroutí hlavou) takže jsem si řekl na to zapomeň, a nechci o tom ani vědět.

Pojďme ukončit rozhovor trochu pozitivně – máme rok 2017 a ty hraješ další koncert pro

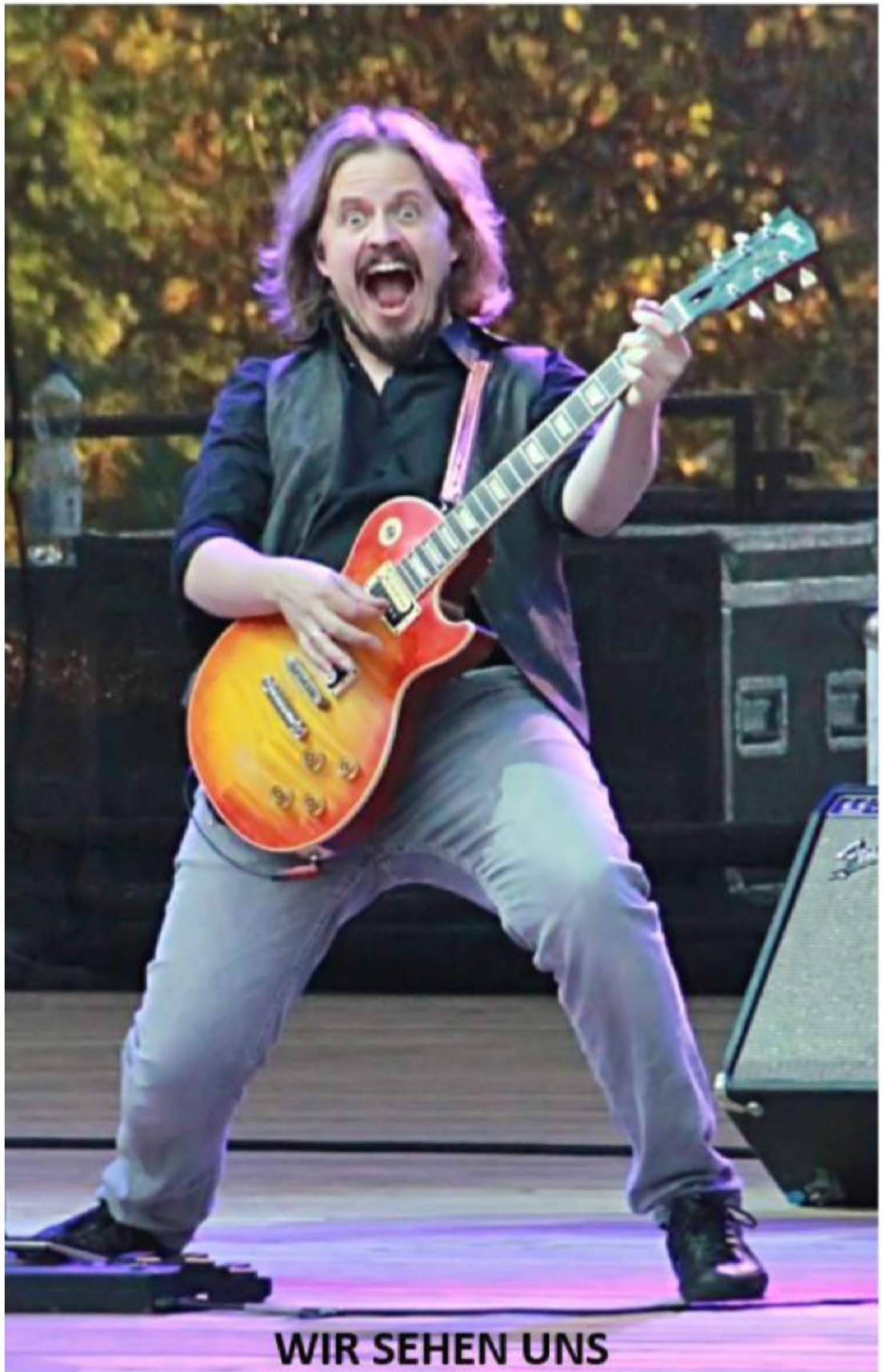
Tullianos s Lincoln Quartetem. Víím, že jsi s Lincolnem spolupracoval již dříve. Poviš nám o něm něco, o kapela a co můžeme dnes večer čekat?

Kapela hraje písně Tull, ale nejsou to profesionálové, kteří by tyhle věci hráli stále. Je to jen tak pro legraci, přičemž jsou to mí dobří přátelé. Jedna z dobrých akcí je, že spolu hrajeme také v Itálii. Strávíme spolu pár dní, jíme dobrou baštu a bavíme se. Je to prostě bezva sranda...

- Následuje recenze vystoupení MARTIN BARRE & BAND na A NEW DAY FESTIVALu, ve Favershamu v Kentu 25.8.2017...
- Dále recenze vystoupení IAN ANDERSON SHOW: Red Rocks, USA 26. 5. 2017 – kultovní místo v Morrisonu v Coloradu, kde Ian s kapelou hráli za doprovodu Colorado Symphony...
- 9 koncertů s THE MARTIN BARRE BAND - Charles Kenney a Pat Kent „noví angličané“ žijící v USA, následovali kapelu na jejím turné po Spojených státech...
- EDDIE JOBSON, onen “special guest” na albu a truné Jethro Tull „A“ nedávno obdržel ocenění za celoživotní zásluhy od časopisu PROG magazine a odehrál v dubnu 2017 několik vystoupení v Británii spolu s kytaristou a vokalistou Keith Emerson Bandu, a vzdali čest Kethi Emersonovi a Johnu Wettonovi, kteří nás nedávno opustili...
- Dále si můžete přečíst recenzi letošního A NEW DAY FESTIVALU, kde zahráli m.j. Lindisfarne, Martin Barre, Dr Feelgood, Big Country, Solstice, Uriah Heep, Slade, Focus a New Model Army...
- A nakonec najdete v AND 127 také recenzi filmu MELODY MAKERS od Leslie-Ann Colesové – dokument o vzniku a práci časopisu MELODY MAKER. Přijdou si v něm na své m.j. i fanoušci Tull, neb je zde pasáž vzpomínek Iana Andersona, přehlídka jeho slavných poklopců, focení kapely v Montreux v r. 1974, úryvky z Pastime With Good Company z alba Best Of Acoustic Jethro Tull atd. Více informací o filmu a krátký trailer naleznete na www.melodymakersmovie.com

Tull ho dál!

Jetřich Tyl

WIR SEHEN UNS